Jakub - Brontosauři

1. Let všedních dnů vnímám jak déšť,
   kruh lidí a jmen a pravdu a lež,
   a hranice snů, v noci den, ve dne noc,
   a tu a tam vztek, když je všeho už moc.
                  A
2. Někde uprostřed mám, tvůj obrázek mám,

   vždycky, když bolí den, tak si ho maluju sám,
                  D   A
   krásně bílá je smích, černá oči a strach,
                   E7   A
   to jak poznáváš svět, slunce, květy a prach.
3. Pojď, ruku mi dej, nechci, abys' šel sám,
   možná bude nás víc, řeknem, kdo půjde kam,
   do posledních koutů týhle planety říct,
   že nad lásku není, že nic není víc.
4. Let všedních dnů vnímám jak déšť,
   kruh lidí a jmen a pravdu a lež,
   a bezmocně koukám, jak všemu jdeš vstříc,
   vždycky zakopneš dřív, než stačím ti říct"
                          D   A
5.=3. + [: do posledních koutů týhle planety říct,
                                  E7   A
           že nad lásku není, že nic není víc ... :]